

Amicul Tinerimii

BCU Cluj / Central University Library Cluj

ATUNCI, ȘI AZI!

*In iesle, Tu'mpăratul lumii?
In grajdul vitelor de rând
Să fii născut?
E dureros!*

*In adevăr, să nu fi fost
In tot orașul
Și pentru Tine-un adăpost?
Să nu se fi găsit atunci
Mătase'n loc de paie?
Palate îmbrăcate'n aur,
In loc de grajduri
Și gunoaie?*

*O, cui i-ar fi trecut prin gând —
Oprindu-se puțin din mers —
Că Tu nu ești un prunc de rând,
Ci ești stăpânul bun și blând
A lumilor din univers?
Dar asta nu le-a dat prin minte...
Nepăsători au mers 'nainte,
In calea lor...*

*O, par'că văd cum se desprind
Din cadrul vremii ce-a trecut
Icoanele acestea sfinte!
Se deapănă domol prin minte
Păstori și turma lor de oi,
Și îngeri vestitori,
Bogații, paturile moi,
Și ieslea umililor boi,
Iar TU, în iesle!*

*Mă prind fiori...
Te văd pe urmă printre tesle;
Apoi, ștergând a lumii lacrimi,
Te lupți cu vijelii de patimi.*

*Legal apoi Te duce...
Și drept o bună răsplătire
Pentru eterna Ta iubire,
Te spânzură pe cruce...
Deșarta lume de mișei,
Cu mintea plină de eres
Nici pe departe n'a'nțeles
Că-odată cu nașterea Ta
Se naște vieața pentru ei.*

*„Nemernicii!” Strigăm și noi,
Când ne uităm azi înapoi;
De-am fi avut vieață-atunci,
Și pumni de fier,
I-am fi fărâmișit sub cer;
Și curățiam de ei pământul
Ca de o pleavă, ce-o arunci
S'o ducă'n haos vântul!*

*Dar azi, când vrei din nou să vii,
Vieața noastră s'o învii,
Și s'o 'nseninii,
Apoi s'o muși în slăvi albastre,
Mă'nțreb cu'ngrijorare:
— Te vom primi noi oare
In casa inimilor noastre,
Pe jilfuri moi?*

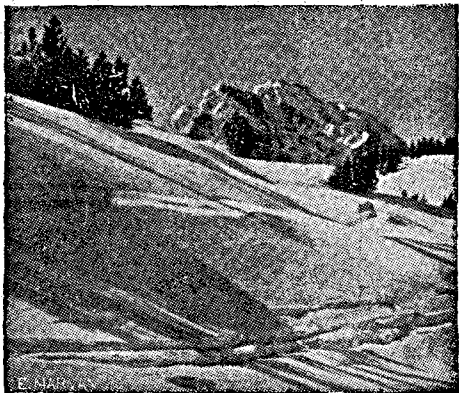
*Sau fără teamă, și senini,
Te vom trimete 'n grajd la boi,
Precum Ți-om împleți tot noi
Cununa de ciulinii?*

N. Carpen.
Brașov

Sunt oameni cari se hrănesc numai din jignirea altora.

Amicul Tinerimii

educație, morală, știință, literatură, muzică, distracție

280251

ANUL NOU

Cum trec, dispar din lume toate și se confundă în noian,
Și vremea își urmează cursul, și iarăși a trecut un an!
Un an de lupte și de patimi, de suferinți și fericiri;
În urma lui abia rămâne, doar o comoară de-amintiri . . .

Câte iluzii spulberat-a și anul care s'a sfârșit;
Câte nădejdi au fost legate de el, și nu le-am împlinit;
Și câte inimi sbuciumate, balsam durerii-au așteptat;
Câți ochi găsit-a plini de lacrimi și tot în lacrimi i-a lăsat ?

Căci lumea și vieța întreagă, e ca o mare de amar —
Și picurii de fericire în valurile ei dispar.
Iar inimii de fericire — s'o amăgești — de ce-i mai spui ?
Căci cumpănită cu durere, în lume, fericire nu-i . . .

Și totuși, ce frumoasă-i vieța . . . după cumplitele-i dureri !
Ce dulce ni se pare clipa de fericiri și mângâieri !
Din ceasul nașterii, vieța, ni-e scumpă, dragă, și-o iubim;
Da, o iubim și'n suferință — numai și numai să trăim. —

Pe-a vieții hotărîtă scară noi ne pornim încetinel,
Și an de an, fără repaus, urcăm cu greu câte-un fuștel.
Oricât de grea ne este vieța noi o purtăm cu drag și dor;
Trecând un an plin de speranță, urcăm fuștelul viitor !

Bine-ai venit dară pe lume, An Nou, cu drag te-am așteptat.
Anul cel vechiu de suferințe l-am îngropat și l-am uitat.
Azi tu ne ești nădejdea 'ntreagă, nădejde nouă ! Fii slăvit —
Cu încredere privim la tine: bine-ai venit, bine-ai venit !

EMIL

Fii o lampă în cămăruță, dacă nu poți fi o stea pe cer.

FIUL OMULUI

„Fiul omului a venit să mântuiască
ce era pierdut“. Mat. 18, 11.

de P. P. PAULINI

Meditând asupra acestei afirmațiuni divine aproape de două ori milenară, cetitorul mai puțin inițiat în tainele mântuirii, și-ar putea pune cu îndreptățire întrebările: Cine este Fiul Omului? De unde și unde a venit? Pentru ce a venit? La aceste întrebări arzătoare, vechi și totuși actuale, ne vom strădui să dăm în limita posibilului câteva lămuriri pentru cei ce doresc să aprofundeze misterul mântuirii.

I. CINE ESTE FIUL OMULUI?

La această primă întrebare răspunde în mod irecuzabil, de mii de ani, Sfânta Scriptură, care este vrednică de crezut și adevărată. Fiul Omului este un personaj real, despre care toate generațiunile, din toate veacurile, au vorbit foarte mult, dar pe care cei mai mulți l-au cunoscut foarte puțin. Invățați de tot felul, au emis tot soiul de păreri asupra Lui, dar numai puțini dintre ei au mărturisit adevărul despre El.

Fiul Omului este eroul cel mai slăvit, personajul cel mai de seamă, viteazul din Univers, care s'a distins printr'o vitejie dumnezeiască indescritibilă și prin izbânzi strălucite în lupta contra răului și care s'a ilustrat prin forța caracterului, printr'o rară noblețe de sentimente, prin virtuțile Lui divine. El este Acela despre care Dumnezeu, Creatorul și Păstrătorul tuturor lucrurilor, a vorbit de demult și în multe chipuri.

Sfintele Scripturi revelează cel puțin 170 de nume și titluri date acestui Personaj, vrednic de adorare.

În cele dintâi cărți ale Sfintei Scripturi, Isus, e pomenit ca o putere pe cât de maiestooasă pe atât de enigmatică sub numele de „Eu sunt Cel ce sunt“.

Iosua Il numește „Căpetenia oștirii Domnului“.

Profetul Isaia, vorbind despre întruparea și prima venire a lui Isus, Il numește: „Minunat“, „Sfetnic“, „Dumnezeu tare“, „Părintele veșnicilor“, „Domn al păcii“, „Emanuel (Dumnezeu cu noi)“, „Răscumpărătorul“.

Daniel, văzătorul dela curtea Babilonului, Il numește „Imbătrânit de zile“, „Unsul (Mesia)“, „Cărmuitorul“.

Maleahi Il numește „Solul legământului“.

Evangelistiții Il numesc „Hristosul“, „Alesul lui Dumnezeu“, „Fiul lui Dumnezeu“, „Fiul unic“, „Fiul lui David“, „Fiul lui Iosif“, „Fiul teslarului“, „Isus“, „Mesia“, „Lumina lumii“, „Pâinea vieții“, „Ușa oilor“, „Păstorul cel bun“, „Invierca și Vieța“, „Mijlocitorul“, „Izbăvitorul de păcate“.

Apostolul Pavel între altele Il mai numește „Oglindirea slavei lui Dumnezeu“, „Intipărirea ființei Lui“, „Mântuitorul nostru“, „Preot în veac după orânduirea lui Melchisedec“, „Mare Preot al bunurilor viitoare“, „Urzitorul unei mântuirii veșnice“, „Liberatorul“, „Mărirea slavei lui Dumnezeu“.

Mama educatoare

„Cel mai bun educator, este o mamă înțeleaptă. Ea pregătește copilul pentru calea vieții, îl călăuzește pe drumul cel bun și îi întipărește în minte noțiuni de adevăr și dreptate, cari îl vor face în stare să reziste tuturor ispitelor venind din partea lumii, din partea cărnii și din partea diavolului. De trei ori ferice este un copil care are o asemenea mamă! El mai poate avea, în școli primare sau superioare, și alți educatori, dar influența oricărui dintre ei, nu va egala pe aceea a mamei“.

Un călător necunoscut și un băștinaș se întâlniră pe străzile orașului Tokio, în Japonia. O mică conversație începu între dânsii, cu privire la minunățiile țării „Soare răsare“. La un moment dat, băștinașul spuse vizitatorului: „Dar le-ați văzut pe toate?“

— Dacă le-am văzut, răspunse călătorul, dar ce să mai văd?

— Eh! N'ați vorbi așa, dacă le-ați fi văzut!

Trecură câteva săptămâni, după care timp se întâlniră din nou. Americanul admirase, de data aceasta, și maiestrosul munte Fujiyama, Muntele Sfânt, cu vârful acoperit de zăpadă pe care reflectau razele soarelui în mii

de culori variate. Se convinsese că într'adevăr este unic și incomparabil în măreția și frumusețea sa. Nu se mai mira acum de ce băstinașul vorbea cu așa mândrie despre el, ca și cum ar fi fost singurul pe lume. Fără multe cuvinte, băstinașul dădea pe față o satisfacție lăuntrică văzând că minunăția fării sale n'a scăpat neadmirația de călător.

Câteva luni mai târziu, japonezul vizită la rândul său America, silindu-se să găsească ceva, dela Pacific până la Atlantic, pe care să-l poată compara în frumusețe cu grozavul Munte Sfânt din țara sa. El trecu prin diferite văi încântătoare, pe la poalele falnicului lanț al Munților Stâncoși, prin Parcul Național, pe lângă Niagara, dar nicăieri n'a putut găsi ceva care să poată fi comparat, chiar de departe, cu Fujiyama.

Însă, petrecând mai mult timp prin acele ținuturi, deveni foarte cunoscut, așa că se împrieteni cu multe familii americane cari, oricând ar fi dorit, îi deschideau ușa casei lor. După multă observație și cercetare, într'o bună zi strigă cu bucurie: „In fine, am găsit Minunăția Americii, este *căminul*. Asta chiar că întrece pe cea din țara mea“.

Nu voiu adăuga decât un singur cuvânt la această istorisire: minunăția *căminului*, este mama. Vreți dovada? O puteți găsi în gura unui copil.

Ionel, un băiețuș de vreo 5 ani, într'o zi dete bușna în casă, strigând: „Aici este la mine acasă!“ — O doamnă care tocmai se găsea în vizită, îi spune: „Ionel, casa de lângă voi e la fel cu asta. Dacă te-ai duce tu într'o zi acolo, și ți-ai agăța pălăria în cuier, ca și aici, nu ai fi ca și la tine acasă?“ — „Nu, tanti“, răspunse copilul. „De ce nu?“ întrebă din nou doamna. „Pentru că mămica mea nu stă acolo“, răspunse instantaneu micul bărbat.

Adevărat, mama este căminul, și mai este, fără să-și dea seama, și barometrul său. „Mămico, pentru ce este așa de negru afară, o să vie ploaie?“ mă întrebă într'o zi băiețușul meu. „Dar, dragul mamei, afară nu e întunecat de loc, îi răspunsei, uite cum strălucește soarele“. El fugi până la fereastră și reveni zicându-mi: „Așa-i mămico, dar mi se pare că totul este întunecat astăzi. Pot să mă duc să mă joc puțin la soare?“

Apostolul Ioan Il numește „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii“, „Leul din seminția lui Iuda“, „Rădăcina lui David“, „Domnul domnilor și împăratul împăraților“.

Primei perechi de oameni „Fiul Omului“, a fost prezis și făgăduit cu patru mii de ani mai înainte de întruparea Lui sub numele de „Sămânța (posteritatea) femeii“, în opoziție cu „Sămânța (posteritatea) șarpelui“, cu care cea dintâiu s'a angajat într'o luptă pe vieață și pe moarte.

Fiul Omului este „Dumnezeirea întrupată“, este „Dumnezeul devenit om“, care a venit pe pământ pe deoparte să *sdrobească capul șarpelui*, pe diavolul, nimicind pe veci sămânța sa și pe de altă parte spre a căuta și mântui ce era pierdut.

II. DE UNDE ȘI UNDE A VENIT FIUL OMULUI?

Mulțumită revelațiunilor divine putem răspunde și la aceste întrebări cu precizie irecuzabilă, Fiul Omului a venit de departe, de foarte departe. A venit pe pământ în mijlocul oamenilor, coborîndu-se din cer, dela sânul Tatălui. (Ioan 13, 13; 1, 18; Efes. 1, 19; Ebr. 4, 14; Ioan 16, 27. 28.)

Pentru ca să înțelegem mai bine această taină, Mântuitorul Insuși ne-a descoperit acest adevăr în următoarea parabolă:

„Ce credeți, dacă un om are o sută de oi, și se rătăcește una din ele? Nu lasă el pe cele nouăzeci și nouă pe munți, și se duce să caute pe cea rătăcită? Și, dacă i se întâmplă s'o găsească, adevărat vă spun, că are mai multă bucurie de ea, decât de cele nouăzeci și nouă, cari nu se rătăciseră. Tot așa, nu este voia Tatălui vostru celui din ceruri să piară unul măcar din acești micuți“. Mat. 18, 12—14.

Această parabolă are un dublu înțeles: un înțeles cu referire la Universul întreg și celălalt cu referire la fiecare locuitor al planetei noastre. Omul sau păstorul din parabolă este un simbol al lui Dumnezeu; cele o sută de oi simbolizează lumile nenumărate, cari populează Universul. Și această singură oaie este un simbol cu dublu înțeles: întâiu un simbol al pământului nostru și al doilea un simbol al fiecărui om de pe acest pământ. Pentru a căuta și mântui acest sărman pământ — despărțit de Dumnezeu din cauza păcatului — sau această oaie pierdută, Fiul Omului s'a pogorît pe pământ venind din cer, dela sânul Tatălui.

Ca să înțelegem pe deoparte marea iubire pe care Dumnezeu a avut-o pentru omenirea pierdută și pe de altă parte sacrificiul adus de Isus Hristos pentru mântuirea ei, ar fi bine să cunoaștem din punct de vedere astronomic distanța aproximativă parcursă de Fiul Omului întru căutarea oii pierdute. Se știe că soarele tronează în centrul sistemului solar și că oștirea celorlalte planete gravitează armonios în jurul lui. Distanța care ne separă de centru sistemului nostru solar este, după calculele astronomilor, de 149.000.000 km. Să ne imaginăm o cale, care duce dela pământ până la soare. Ei, bine, un tren expres, călătorind ziua și noaptea necurmat cu o viteză de 60 km. pe oră ar ajunge la destinație în 103.472 de zile sau 283 de ani. Multe generațiuni ar trebui să se succedeză în timpul acestei lungi călătorii, căci abia a XIV-a generațiune ar putea istorisi cecece a văzut în soare generațiunea a VII-a.

Pământul parcurge într'un an 929.735.200 km, și se mișcă în Univers cu o iuteală de circa 30 km, pe secundă, pentru ca să străbată drumul pe orbita lui în jurul soarelui. Un tren rapid ar avea nevoie de 1600 ani și un glonte de pușcă de 100 de ani pentru a parcurge această distanță.

Învățații au încercat să măsoare dimensiunile acestui Univers incomensurabil, populat de 100.000.000 stele vizibile, cu telescoapele și instrumentele cele mai perfecționate. Dar în astronomie distanțele sunt atât de mari, încât nu se pot exprima în kilometri cum se face pentru distanțele pământeste. Savanții au ales, deci, ca unitate de lungime „anul de lumină”, adică, distanța pe care o străbate o rază de lumină într'un an. În adevăr, lumina străbate în spațiu 300.000 km. pe secundă. Într'un an distanța parcursă este de 9 trilioane, 331 miliarde, 200 milioane km. Matematicianii, cu ajutorul unor procedee ingenioase, au măsurat Universul nostru și au găsit că are un diametru de 20.000 ani de lumină. Pentru a-l putea traversa în toată lărgimea lui, o rază luminoasă parcurgând 300.000 km pe secundă, ar avea prin urmare nevoie de 20.000 „ani de lumină”.

În afară de sistemul nostru solar, în care putem vedea nenumăratele constelațiuni, cu ajutorul telescoapelor moderne, mai există peste un milion de asemenea sisteme sau universuri, în cari, dacă am vrea să ajungem, ne-ar trebui sute de milioane de „ani de lumină”. Ce distanțe și cifre amețitoare!

Dacă deci, lumile existente, în macrocosmul infinit sunt nenumărate, și dacă numai pentru a străbate de-a curmezișul sistemul nostru solar, este nevoie de 20.000 „ani de lumină” cât de neînchipuit mai departe trebuie să fie centrul tuturor lumilor, unde tronează Cel care le-a făcut și de unde a venit aici pe pământ Fiul Omului, pentru ca să caute, ce era pierdut? Cât de neînchipuit de mare este iubirea pe care Dumnezeu a arătat-o față de sârmana oaie pierdută și care în comparație cu macrocosmul întreg este ca un grăunte de praf față de soarele care ne luminează?

III. PENTRU CE A VENIT?

Mântuitorul revelează însuși scopul venirii Sale pe pământ în cuvintele: „Fiul Omului a venit să mântuiască, *ce era pierdut*”. Și apostolul Pavel, mișcat până la extaz de această minune, exclamă: „O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice, Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască *pe cei păcătoși*”, dintre cari cel dintâiu sunt eu”. 1 Tim. 1, 15.

Minunea cea mare a mântuirii constă nu în faptul că Isus Hristos a venit să mântuiască pe oameni, ci în adevărul vrednic de crezut, că Isus a venit în lume, ca să mântuiască *pe cei păcătoși*.

Un celebru chimist englez, Dr. Charles Henry Maye și-a dat osteneala să cerceteze din ce este făcut omul și care este valoarea lui chimică. Rezultatul analizei sale este următorul: Grăsimea din corpul unui om normal, ajunge la fabricarea a 7 bucăți de săpun. În organismul omului se găsește o cantitate de fier, din care s'ar putea face un cui de mărime mijlocie. Zahărul cuprins în corpul omului ar fi îndeașuns

Am rămas surprinsă când am văzut că băiatul meu resimțise influența feței mele îngrijorate, căci gânduri triste mă urmăriseră toată dimineața. „Da, dragăule, poți să te duci. Du-te și joacă-te frumos, și mai pe urmă, o să vie și mămica să se joace cu tine”.

La întoarcere eram foarte veseli și băiatul îmi adresă fără să vrea alt reproș: „Cât de veselă este casa acum, mămico, și ce bine îmi pare acum!”

Nu este oare de plâns când vedem mame cari sunt convinse că și-au făcut toată datoria, numai dacă-și hrănesc și-și îmbracă copiii lor, sau dacă, prin îngrijirile date lor, îi cruță de dureri ce ar fi putut să-i atingă? Și nu este de asemenea adevărat că multe dintre ele nu se interesează decât puțin, sau chiar de loc, de metodele cele mai bune pe cari ar putea să le întrebuițeze pentru ca să-și îndeplinească fie chiar numai aceste trei datorii elementare? Ele nu-și dau osteneala să formeze pe băieții și pe fetele lor pentru timpul când vor deveni bărbați și femei.

Multe mame nici nu se gândesc să învețe și să arate copiilor lor că ei sunt o mică, dar totuși însemnată parte din marea omenire care trăiește, gândește și luptă, și că generația care se ridică va fi mai bună sau mai rea, după cum vor fi ei înșiși.

Mamelor, spuneți copiilor voștri, că înainte de a putea înfelege și ajuta pe alții, trebuie să învețe să se cunoască pe ei înșiși. Incepeți prin a răspunde, în mod cât mai sincer, la primele întrebări pe cari instinctul lor le va insufla, înobilând gândurile pe cari natura le-a sădit în fiecare inimă de om și cari, rău îndreptate, ar deveni pentru dânsii o piedecă și o ispită. Câte fete tinere cari s'au abătut dela drumul cel bun sau cari au devenit, oarecum, victima ignoranței lor, mi-au spus în disperarea lor: „Ah, doamnă Doctor, dacă mama mi-ar fi spus dinainte, n'aș fi ajuns în halul acesta! De ce își lasă mamele fetele lor așa în neștiință?”

Și câte mame, cu păr cărunt, sub povara anilor și a grijilor, am auzit jelindu-se, după ce-au avut ocazie să asculte o conferință despre răspunderile materne: „Dacă aș fi știut toate aceste lucruri când îmi creșteam copiii! Aș fi făcut eu totul altfel și aș fi putut să le cruț mult

durere și multe regrete; și eu acum aș fi mai fericită”.

Imi place să mă gândesc, că în mare măsură, mama este răspunzătoare de știința sau neștiința copiilor săi. Dar, imi veți zice, cum poate o mamă să-și instruiască copiii, când ea însăși n'a fost instruită? Intrebarea aceasta nu dovedește ea adevărul pe care vi-l înfățișez? Prin faptul că mamele cari v'au precedat și-au înălțat răspunderile, credeți că găsiți un motiv ca și voi să înălțurați pe ale voastre?

Nu este mai puțin adevărat că avem nevoie de o generație de mame instruite. Și prin „instruite“ nu înțelegem numai educația care se primește în școli, dar aceea care se dobândește prin sine însuși și care produce femei inteligente, serioase, cu mintea deschisă. Mame cari au la inimă propria lor perfecționare, cât și aceea a ființelor cari le vor urma, și cari știu să-și sacrifice timpul, mintea și puterile, pentru îngrijirea căminului și a educației intelectuale, morale și fizice a copiilor lor. Pentru așa mame, orice întrebare pusă de copil e o urmare a individualității sale, și, prin urmare, merită să fie luată în considerație și să primească un răspuns.

Niciodată o mamă care înțelege lucrul acesta, nu va respinge pe copilul său, spunându-i că n'are timp să-i răspundă; căci la ce altceva poate servi timpul mamei, decât la îndrumarea pașilor copiilor săi pe calea cea bună și a fi carte de răspunsuri la problemele cari îl nedumeresc? O adevărată mamă nu face niciodată pe copilul său să caute într'altă parte răspunsurile pe cari poate să i le dea ea. Spuneți totdeauna adevărul, ca nu cumva copiii voștri să se îndoiască, nici măcar în gând, de cuvântul spus. Fericite mama și fericite fetița, care întrebată despre veracitatea unui lucru, de o tovarășă de joc, răspunde înflăcărată și cu privire plină de indignare: „E adevărat, pentrucă a spus mama, și dacă a spus că este așa, așa este, chiar dacă nu poate să fie așa!“.

„Când trebuie să încep educația copiilor mei cu privire la existența și la nașterea lor?“ iată o întrebare pusă de multe mame. (răspunsul și urmarea în numărul viitor).

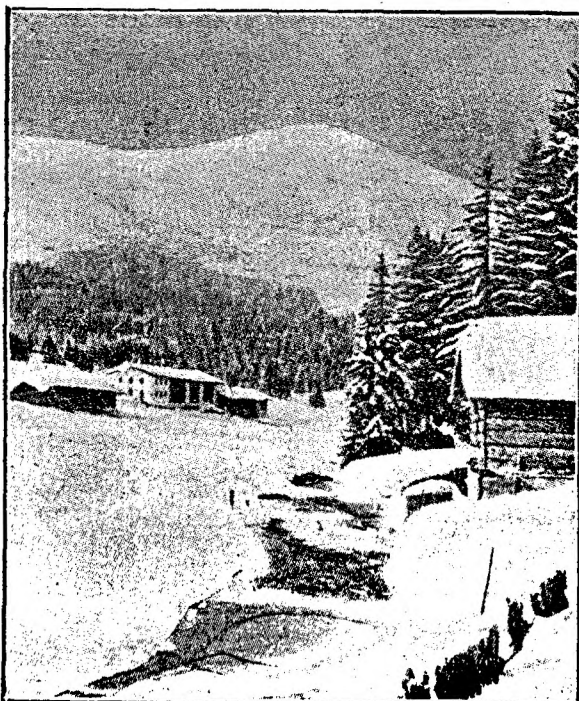
Trd. după Dr. Emma F. DRAKE
de Elena Petroianu

pentru îndulcirea unui pahar de ceai. Din fosforul, care se găsește în om, s'ar putea fabrica 2.200 de chibrituri; iar din magneziul aflător în organismul omenesc, s'ar putea face o fotografie. Se mai găsesc și alte câteva elemente, cari nu merită să fie luate în seamă. Valoarea tuturor acestor elemente din corpul omului, ar fi, după cum vedeți, destul de mică. Cu drept a exclamat răbdătorul Iov: „Ce este omul, ca să-ți pese atât de mult de el!“. Da, ce este omul în comparație cu metalele și pietrele prețioase, cari se găsesc în solul pământului? În toată nimicnicia lui, Dumnezeu, totuși l-a iubit și „l-a iubit atât de mult încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă vieța veșnică“.

Adânc pătruns de acest mister al mântuirii, Apostolul Petru, scrie în prima epistolă a sa „că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți dela părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Isus Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană“.

Fiul Omului, zice însuși Mântuitorul, a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor ci ca să le mântuiască. Și în ce fel și chip S'a pogorit Isus din cer ca să îndeplinească acest plan de mântuire, este scris dela un capăt la altul al Sfintei Scripturi.

Isus, Fiul Omului, „Sămânța femeii“, s'a pogorit din cer, dela sânul Tatălui, pe acest pământ, ca să sdrobească capul șarpelui și să desființeze pentru toată veșnicia păcatul din această lume. Această luptă între sămânța femeii și sămânța șarpelui continuă neîntrerupt de mii de ani; în curând urmează să se sfârșească. Și după ce Fiul Omului va fi condus și ultima oiță, ce urmează să fie salvată, în staulul divin, după ce Iși va fi pus la adăpost toată turma față de vrăjmașul milenar,

va restatornici iarăși lucrurile dela început și domnia păcii și a dreptății va fi restaurată în veci și perpetuu. Pentru încheierea acestei lupte între lumină și întunec, adică, între Hristos și Satan, ești și Tu chemat, iubite Călititor, să-ți dai contribuția dar, pentru care din ei?

P. P. PAULINI

Fericiți cei curați cu inima!

Așa glăsu-
este una din
cele nouă fe-
riciri rostite
de Domnul
Hristos în
predica de
pe munte.
Fericirile a-
cestea înfă-
țișând idea-
luri dumnezeiești de

viațuire creștină, trebuie cunos-
cute de fiecare om în folosul in-
dreptării de sine. Este bun mij-
locul de a pune din vreme chiar
pe copiii de vârsta claselor pri-
mare, să știe pe de rost fericirile.
Dar și mai de folos va fi, să-i
facem pe mici și mari să înțe-
leagă, ce însemnează învățăturile
minunate vestite de bunul și iu-
bitorul nostru Mântuitor prin
aceste fericiri.

Mai întâiu, din textul acestei
fericiri înțelegem, că nu toți oame-
nii sunt deopotrivă: *unii sunt
fericiți, — iar alții sunt nenorociți*,
și vai de capul lor. — Deo-
sebiră unora de ceilalți o for-
mează starea inimii, fiecărui.
Cei curați cu inima sunt fericiți;
iar *cei cu inima rea și murdară*
sunt niște *nenorociți*.

Fericiți, de fapt, vor să fie toți
oamenii. Tocmai de aceea inte-
nesează pe toți să cunoască bine
calea, care duce la adevărata fe-
ricire. Calea fiindu-ne arătată și
în acest cuvânt al Domnului, să
mergem mai departe cu înțele-
gerea lui. *Căutarea fericirii cu
inimă rea și murdără înseamnă
osteneală zadarnică. Numai cei
curați cu inima își vor asigura
fericire adevărată și durabilă.*

Cum au ajuns oamenii nenorociți?

Fost-au oare, oamenii dela în-
ceput așa?

Cuvântul lui Dumnezeu, sin-
gura Istorie adevărată a apari-
ției și a mersului vieții omului
pe pământ, ne spune prin înțe-
leptul Solomon:

„Iată, eu aceas'a am aflat că Dumnezeu a
făcut pe om fără prihană; dar ei caută tot
felul de uneltiri”. Ecls. 7. 29.

Sensul acestui cuvânt este, că

Dumnezeu a creat la început pe
om sincer și curat la inimă; dar
mai târziu omul s'a schimbat,
s'a stricat și a ajuns șiret și vi-
clean. Urmărind diferitele tradu-
ceri ale acestui text din Eclesiast,
ajungi să vezi, că abaterea omu-
lui dela starea dintru început
este atât de mare, încât el nici
nu se mai gândește să iasă din
decăderea lui; ci mai de grabă
caută să și-o susțină și să și-o
justifice. Rău și decăzut, păcătos
și murdar; — *grija lui nu este,
de a se ridica și de a se curăți;*
ci de a arăta prin șiretlicuri și
psișcherlăcuri, că el este curat
de orice vină și că numai alții
sunt vinovați și răi. Pe păcătos
nu-l supără păcatele sale, ci nu-
mai faptul că se vorbește despre
ele. Rău nu este el, care le-a fă-
cut, ci răi sunt ceice le discută.

Creat la început sincer și cu-
rat la inimă, omul s'a stricat și
s'a făcut rău și viclean prin pă-
cătuire. Schimbarea aceasta re-
gretabilă ne-o arată Biblia că s'a
produs chiar cu primii noștri
strămoși. Niciunul din ei nu și-a
recunoscut vina cu sinceritate,
ci fiecare căuta să se justifice
prin vorbiri meșugite. Numai
singur fericitul Domn și Fiul al
lui Dumnezeu, Cel fără păcat și
fără vină, a luat atunci cu iubire
și cu inimă curată asupra Sa vina
noastră, a tuturor păcătoșilor. Și
așa a ieșit făgăduința despre Se-
minția femeii, care avea să vină
și să zdrobească capul șarpelui.

Mersul omenirii mai târziu.

În veacurile următoare căde-
rii primilor strămoși, omenirea
s'a afundat și mai mult în pă-
cate, până ce a ajuns pe timpul
potopului în halul descris de Cū-
vântul lui Dumnezeu, când zice:

„Pământul era corupt înaintea lui Dumne-
zeu și plin de violență... Și văzu Dumne-
zeu, că răutatea oamenilor este mare pe pământ,
și că toate inchipirile cugetelor lor
erau numai rele în toate zilele”. Fac. 6. 5. 11.

Din cele spuse despre lucrarea
de predicare a lui Enoch, se
poate vedea clar cauza grozavei
decăderi a omenirii antedilu-
viene. Nu numai că păcătuiau,
dar își justificau păcatele, soco-

tindu-le drept ceva foarte natu-
ral și nemeritând niciun reproș;
ba chiar, sfidând cu ele pe cel ce
le-ar fi spus că nu fac bine, se
declarau mai folosiți și mai mul-
țumiți așa, decât dacă ar fi să
umble în calea poruncilor lui
Dumnezeu.

De aceea cetim, că Enoch îi
mustra și le spunea că va veni
Domnul cu mărire, să-i judece și
să-i pedepsească, nu numai pen-
tru faptele cu netemere de Dum-
nezeu ale lor, ci și pentru cuvîn-
tele aspre vorbite de ei contra
lui Dumnezeu. Iuda 14, 15.

Ce fel de cuvinte să fi fost ace-
lea, putem înțelege din muștră-
rile adresate de Dumnezeu oa-
menilor din timpul lui Maleachi,
care ajunseseră să zică:

„E de geaba a servi lui Dumnezeu, și ce
câștig avem, că păzim cele de păzit ale Lui
și că umblăm cu umilință înaintea Domnului
Dumnezeul oșticilor? Așa că fericim pe cei
mândri, și făcătorii de rele, că se înavățesc,
și, deși înjură pe Dumnezeu, scapă”. Mal.
3, 14. 15.

Cuvintele acestea le numește
Dumnezeu și în Maleachi *cuvinte
aspre. Nu numai a justifica pă-
catul, ci și a-l prezenta drept
ceva de dorit, iar pe păcătoși ca
fiind de invidiat; pentrucă as-
cultarea de poruncile lui Dum-
nezeu și umilința nu ar duce la
succese lumesti, ci cel mult la a
te vedea socotit drept fanatic și
prost: iată starea cea mai decă-
zută, în care poate ajunge omul.*

Aceasta a fost marea decădere,
care a atras pierderea lumii atun-
tunci cu potopul, pentrucă oa-
menii ajunseseră să socotească
păcătoșenia drept starea lor nor-
mală, și nu mai lăsau niciun loc
în inima lor pentru spiritul lui
Dumnezeu și pentru sfaturile și
îndemnulurile dumnezeiești.

Dar calea poftelor și păcate-
lor nu duce la fericire adevărată,
ci numai la amăgire și vânan-
de vânt. Nemulțumiți, și cu sim-
țurile destul de tocite, oamenii
aleargă la mulțime de mijloace
artificiale pentru aflărea simțu-
rilor și pentru potolirea lor. Prin
cultivarea a tot felul de arte fru-
moase, ei au căutat în ele fe-
ricirea care le lipsea. Și astfel pe-
trecherile cu muzică, și cu dans
și benchetuire au ocupat foarte
mult vicața păcătoșilor, care vo-
iau să uite astfel, că sunt atât de
nenorociți. Și atunci, cu cât ini-
ma se corupe mai rău, cu atât
oamenii caută fericirea în fel
de fel de mijloace artificiale.

Și așa poate fi înțeles textul
din Eclesiast 7, 29, pe care unii
traducători îl redau prin cuvîn-
tele: „Iată, numai aceasta am

aflat, că Dumnezeu a făcut pe om fără prihană; dar ei *caută tot felul de arte, dar felul de artificei amăgitoare*". Căutarea fericirii în cultivarea artelor, și *cultivarea artei pentru artă*, iar nu pentru mărirea lui Dumnezeu, aceasta a caracterizat totdeauna viața oamenilor păcătoși, cu inima stricată și perversă. Pentru unii ca aceștia chiar *cultivarea artelor frumoase* ajunge curând-curând să fie pusă numai în *serviciul unei și mai mari decăderi* și păcătuirii, care să atragă mânia lui Dumnezeu ca pe timpul potopului.

Dar și în timpurile după potop inima omenească nu a făcut decât să progreseze în stricăciune. Psalmistul David, la o mie de ani mai târziu, exclama cu durere: „Stricați, urși sunt în faptele lor, niciunul nu face binele. Nu este niciunul care să caute pe Dumnezeu. Toți s'au abătut, s'au stricat de tot". Ps. 14, 2—4. Iar, la patru sute de ani după timpurile Psalmistului, Profetul Ieremia trebuia să strige de asemenea: „Inima este mai înșelătoare decât toate și este stricată foarte; cine poate să o cunoască?" Ier. 17, 9.

Cum s'au deosebit dreptii în toate timpurile.

Nu doară că aceștia au fost clădiți din alt material, căci:

„Cine poate scoate ceva curat din cel necurat?" „Și cum oare poate fi curat cel născut din femei?" Iov 14, 4; 15, 15.

Drepții s'au deosebit însă în toate timpurile numai prin aceea, că au *păstrat vie și puternică în ei conștiința curată* și primitoare de lumina și de sfaturile și îndemmurile dela Dumnezeu.

În felul acesta drepții din toate timpurile au trăit ca niște oameni desăvârșiți, „cari prin deprindere au *simțurile destoinice, spre a deosebi binele și răul*". Ebrei 5, 14. Ei niciodată nu au zăgrăvit răul și păcatul în colorii plăcute, sau ca drept ceva de dorit, sau natural și scuzabil. Ci chime-se drepții aceștia Iosif, David sau Daniel, ei *deopotrivă au numit păcatele pe numele lor, servindu-se de cuvinte destul de tari și socotindu-le o mare nedreptate și un mare rău înaintea lui Dumnezeu*; fie pentru a se feri de ele ca de foc, spre a nu le face; fie spre a fi curățiți de ele ca de ceva scârbos și murdar, atunci când fuseseră amăgiți a le co-

mite. Drepții, chiar când au comis păcate grele, nu au încetat de a numi păcatul păcat, nedreptate și murdărie, și a dori dela Dumnezeu curățirea mai mult decât viața. Drepții nu au încercat să justifice păcătoșenia lor sau a altora și să o scuze ca pe ceva cu totul firesc omului, și ca o stare care trebuie doară să fie suferită și *îngăduită de Dumnezeu, care chiar bine știe că suntem slabi și suntem țărână*.

Sunt pe lume *mari păcătoși, „cei cari beau păcatul ca apă”, cărora păcătuirea și murdăria le-au ajuns element necesar vieții lor*. Aceștia nici nu se mai gândesc să socotească păcat cele ce făptuesc.

Oricât de jos ar fi căzuți aceștia, *mai mari păcătoși decât ei sunt așa numiții păcătoși pioși, cari — știind bine că faptele și purtările lor sunt păcătoase — ei continuă totuși cu ele, căutând să-și justifice și să-și scuze păcătuirea chiar cu texte din Scriptură*. Păcatele lui David, cât și cuvintele lui din Psalmi sunt adesea întrebuițate de acești păcătoși drept justificare și scuză pentru păcatele lor. „Dumnezeu doară cunoaște zidirea noastră, că suntem țărână”, zic aceștia, amintind ca scuză cuvintele lui David. *Dar ei cu voință uită, că David a zis cuvintele acestea căutând iertarea și curățirea de păcate, iar nu justificarea și scuzarea păcatelor sale*.

Păcătoși destul sunt ceice săvârșesc răutăți, murdării și fărădelegi; dar cei mai răi păcătoși sunt cei cari justifică, scuză și încuviințează păcătuirea.

„Ca unii cari, cunoscând hotărârea lui Dumnezeu, că cei cari făptuesc unele ca acestea sunt vrednici de moarte, nu numai că fac aceleași, dar și dau încuviințare la cei cari le făptuesc”. Romani 1, 32.

În ce ne privește pe noi, e destul că trăim în timpurile sfârșitului lumii, asemănate de Domnul Hristos zilelor lui Noe, când păcătuirea era socotită de oameni drept ceva firesc și nemeritând reproș. Să nu mai adăogăm la aceasta și folosirea cunoștințelor

din Scriptură întru justificarea și scuzarea păcatelor noastre și ale altora, ca să nu ajungem sarea cea stricată, care sporește stricăciunea, în loc să o oprească și să o înlăture. Dacă Dumnezeu ne-a binecuvântat și ne binecuvintează mereu, pe mari și mici, cu multime de cunoștințe despre legea Sa și despre tainele Sale, — noi să folosim toate aceste cunoștințe înalte întru a judeca după dreptate starea noastră înaintea lui Dumnezeu și a zice cu Daniel:

„Noi am păcătuit și am făcut fărădelegi. am nelegiuit, ne-am răsculat și ne-am depărtat dela ordinele Tale și dela judecățile Tale; și n'am ascultat de servii Tăi. Profetiți, cari au vorbit în numele Tău către regii noștri, către marii noștri și părinții noștri, și către tot poporul țării. A Ta, Doamne, este dreptatea, iar nouă trebuie să ne fie rușine feței”. Dan. 9, 5—7.

Chiar dacă deopotrivă de porniți spre rele ca și ceilalți oameni, *drepții din toate timpurile s'au deosebit de restul lumii, numai pentru că păcatul și fărădelegea le-au socotit ca mari răutăți înaintea lui Dumnezeu, ei, sau le-au evitat cu totul, sau, cu căință amară și cu profund desgust de sine, au căutat de grabă la Dumnezeu deplina curățire de toată întinăciunea*.

Necesitatea curățirii din vreme.

Curățirea inimii de răutăți și păcate este bine să aibă loc cât mai de timpuriu în viața cuiva. *Păstrarea unei inimi curate, totdeauna, influențează întreaga desvoltare a caracterului omului pentru toată veșnicia*. De aceea copiii, și tineretul în deosebi, au interesul să-și asigure din vreme o inimă curată, în care să poată încolți și crește sămânța minunată a cuvântului lui Dumnezeu. Cât de prielnică unei bune educații este o inimă curată, reiese și din cuvântul Apostolului Pavel, când zice: „*Celor curați totul este curat*; iar celor necurați și necredincioși nimic nu este curat, ci necurată le este atât mintea, cât și a lor conștiință”. Titu 1, 15. Aceasta în sensul în care a zis și Domnul Isus:

„Luminătorul corpului este ochiul. Dacă ochiul tău este curat, tot corpul tău va fi luminos. Iar dacă ochiul tău este rău, tot corpul tău va fi întunecos. Deci dacă lumina din tine este întunec, cât de mare este întunecul!” Matei 6, 22, 23.

Dar Dumnezeu să ne ajute, să deschidem înaintea Lui cu sinceritate inimile noastre, ca El să le curățească și să le lumineze cu lumina vieții!

Stefan Demetrescu

A EXISTAT OARE ISUS ?

OPINIILE MARILOR ÎNȚĂȚĂȚI NEGATIVIȘTI.

de General Dr. V. P. STAVRESCU

Din chiar clipa ivirii speciei umane pe acest pământ, omul și-a îndreptat necontenit gândul său către puterea Creatorului. Această gândire a omului către Creator, e singura însușire ce ne deosebește pe noi de animale; căci dacă n'am avea credință în puterea divină, am fi rămas niște lighioane cu chip de om.

Dar, conform legii biologice a evoluției vieții, gândirea omului despre Creator a variat: a variat în seria generațiilor, a variat în seminții, a variat după regiuni geografice și după concepțiile vremilor.

Printre variantele acestea, a fost una permanentă în toate împrejurările și continuu de neînlăturat, încă din negura timpilor, aceea cunoscută sub numele de „GANDIREA DESPRE MANTUIRE”. Gândirea despre mântuire consistă în fenomenul că fapăturile omenști cele isbite de năpaste, cele obidite, cele oropsite și cele urgisite de soartă, acestea toate așteaptă — și așteaptă cu nespuse ardore — ivirea unui „salvator”, care să îndrepte strâmbătatea lumii și să imbuneze răutatea, să mântuiască pe cei ce au nevoe de mântuire.

Printre variantele acestea, a fost una permanentă în toate împrejurările și continuu de neînlăturat, încă din negura timpilor, aceea cunoscută sub numele de „GANDIREA DESPRE MANTUIRE”. Gândirea despre mântuire consistă în fenomenul că fapăturile omenști cele isbite de năpaste, cele obidite, cele oropsite și cele urgisite de soartă, acestea toate așteaptă — și așteaptă cu nespuse ardore — ivirea unui „salvator”, care să îndrepte strâmbătatea lumii și să imbuneze răutatea, să mântuiască pe cei ce au nevoe de mântuire.

In istoria credințelor divine, niciodată și nimeni până azi n'a exprimat ideea mântuirii mai pătrunzător de cum e schițată în „Cărticica mortului”, cărticică scrisă de egipteanul Manethon cu mult timp înainte de Moise. Iată ce stă scris despre mântuire în aceea scriere egipteană:

„Oamenii sunt copiii lui Dumnezeu, însă muritori; Dumnezeu e Tatăl nemuritor.

„Noi oamenii am ajuns în finutul adevărului și al îndreptării, am ajuns în inima Dumnezeilor cari locuiesc în Cer. Dar, pentru a atinge „STAPANIREA DE SINE”, omul trebuie să se supue el însuși la o totală refacere a ființei sale fizice, morale, și intelectuală (NAȘTEREA DIN NOU). Această refacere însă nu e cu puțință de cât prin simultana exercitare a „voinței”, a „intuiției” și a „raționamentului”. Prin desăvârșita coordonare a acestora,

omul poate să-și desvolte facultățile până la desfășur. Sufletul are simțiri adormite; inițierea le readeșteaptă. Printr'un studiu adânc, o practică neîntreruptă, omul poate să se pue în raport cu forțele tainice ale Universului. Printr'o încordare puternică, el poate să atingă înțelepciunea spirituală directă, poate să deschidă, sieși, căile de dincolo de el și a se pune în stare de a merge pe ele. Numai atunci va putea el zice că a învins destinul și a dobândit aci pe pământ libertatea-i dumnezească. Numai atunci inițiatul, „întorsul”, poate deveni și el inițiator, învățător al altora, profet și cunoscător al lucrurilor divine, adică: știutor a celor ce-au fost și a celor ce au să fie, prețum și ziditor de suflete. Căci numai acela care 'și comandă sieși, poate comanda și altora; numai cine e liber, poate să desrobească pe alții”.

Această concepție omenească de „salvare prin mijlocirea altuia superior fie”, nu putea însă la începutul omenirii să ființeze decât pusă în legătură materială cu simțurile omului, adică trebuia materializată, simbolizată.

Prima idee despre ajutorare merse către ceace se arăta în Univers mai impresionant, mai puternic și mai binefăcător, merse către „Soare”. Soarele, prin neasemuitele-i atribute de „luminător ceresc”, de „încălzitor al lumii” și „așățător de vieață”, a sedus pe om încă delă început, ca fiind chiar el, — Soarele — reala sursă de vieață și reînviătorul vieții.

A urmat de aci, în mod natural, că întreaga omenire să-și închipuiască despre „Adestatul Mântuitor” că el nu putea veni decât din sursă solară, și în orice caz din Cer.

Gândirea aceasta, înrădăcinată în lume până și pe vremea evangheliștilor lui Crist, o găsim noi menționată în Evanghelia dela Luca, la Cap. 1, vers 78, și în cea după Ioan, la Cap. 1, vers 9.

Convingerea aceasta primitivă că salvatorul omenirii va veni din Soare sau din partea Soarelui, a dus pe omul primitiv la viziuni: astfel i s'a plămădit lui în creier așa zisele „povești solare”, povești sacre, cunoscute sub numele de „Miturile solare”. Miturile solare sfinte au prins temeiul în ideologia civilizațiilor Iranieni, Indieni, Egipteni, Babilonieni, Persi, chiar și în ideologia Romnailor cei cari pe vremea lui Isus stăpâneau lumea.

Toate aceste popoare aveau în mituri solare „speranțele lor mesianice”.

La Egipteni, speranțele mesianice se manifestau în serbările solemne religioase descrise în antichitate sub numele de „Misterele orifice”; la Babilonieni, sub acela de „Misterele tamuzice”; la Greco-Romani, sub acela de „Misterele orifice”. Aceste mistere, în realitate halucinațiuni, copleșeau toată imaginația teologică a popoarelor. În imperiul roman ceremoniile religioase orifice (în onoarea zeului Orfeu) și cele solare (în onoarea zeului Soare, zeu pronunțat în latinește „Sol invictus”), ambele aceste grupe de ceremonii se înlocuiau cu ceremonial creștin abia după 313 ani dela înălțarea lui Isus la Cer; sau, mai exact, se infiltrară în creștinism după ce creștinismul, la 313, fu introdus oficial religie de stat a imperiului roman.

Coincidență cronologică între mentalitatea popoarelor despre sosirea unui Mesia, și între nașterea Mântuitorului Isus, a determinat pe unii falși savanți să emită ideea, falsă și ea, că misterul credinței în divinitatea lui Isus nu ar fi altceva decât o prefacere a vechilor credințe religioase cristalizate în misterele osirice, tamuzice, mazdeene și orifice, unde zeii respectivi: Osiris, Adonis, Attis, Dionosos, aci mureau și aci înviau, fiecare pentru salvarea adoratorilor săi.

În felul acesta din urmă au gândit și s'au exprimat, între alții, scriitorii moderni de teapa socialistului moldovean I. Nădejde, acel Nădejde care, la anii 1883—1886, în revista ieșană „Contemporanul”, prezentându-se ca înfocat adept al darvinismului, s'a năpustit cu nesocotință asupra ființării clerului și, iarăș nebunește, a negat existența Creatorului. În felul bietului Nădejde al nostru a năruit calea adevărului și următorii scriitori streini: J. M. Robertson, la 1900; B. Smith, la 1906; A. Drews, la 1910; căci, în scrierile lor, pline de pretenții cu caracter savant, dar cu fond nesavant, ei îndeamnă lumea să nu creadă în existența lui Isus, divinul.

Totuși, adevărul istoric despre existența Mântuitorului în carne și în oase, așa cum e redat în scrierile apostolilor și ale evangheliștilor, se află documentat deopotrivă și în

scrierile câtorva drăgători ai Statului roman de pe acele vremuri. Între aceștia, sunt bine cunoscuții: Tacit (care scrie despre Isus în cartea „Analele”, în vol. XV, pag. 44), Sueton (în „Vieața lui Claudiu”, la Cap. 25), Pliniu cel Tânăr, guvernatorul Bitiniei, și Celsiu. Aceștia au relatat că Isus a trăit în carne și oase, a propovăduit, a fost adus la judecată, a fost condamnat, a fost răstignit, a murit pe cruce, a fost înmormântat, a fost adorat și divinizat. Și scriitorul evreu Flaviu Iosef, cel mort la anul 67 d. Cr., scrie mărturisind că Isus a existat.

Dintre detractorii de azi ai lui Isus, încă cei onești mărturisesc cum că Isus a existat în adevăr. Între aceștia numesc aci pe cei mai cunoscuți în lume prin celebritatea publicațiilor apărute până azi; numesc pe profesorii francezi: Binet Sanglé, doctor alienist, Guignebert și pe filosoful Couchou.

Binet Sanglé a publicat în 1908—1912 o lucrare de 1335 de pagini în care, urmărind doar să dovedească starea mintală bolnavă a omului Isus, dovedește mai întâu că Isus a existat. Iată cum se exprimă el în al 3-lea volum, la pag. 150:

„Din punctul de vedere intelectual, Isus era deci cu mult inferior oamenilor alienați. Și cu toate acestea trebuie să fi fost acolo ceva! Oamenii aceia cari se așteptau după fiul teslarului din Nazaret erau — bineînțeles — prostimea, erau niște înapoiți, niște degenerați, nevropați, lesne de entuziasmat, recrutați dintre pescari, țărani, precupeți și femei decăzute; erau deci tot ce are mai josnic societatea. Era o gloată din clasa de jos, în felul aceluia care hoinărește, urlă și sbiară pe străzile Londrei la epoca pelerinajelor.

Mai trebuie apoi — adăugat — că megalomanul de Isus (crezându - se întocmai lui Dumnezeu) isbutise a 'i aduna, a 'i mișca, a 'i țări după el, într'o vreme când predicatorii peste tot roiau.

Succesul acesta se datora unui grup de fenomene prea delicate pentru ca oamenii de jos și grosolani cum au fost evangheliștii să fi putut a le descrie. Ceace luă pe sus mul-

șimea aceasta de strănsură, nu era atât ceea ce Isus al lui Iosef spunea, și din care ei nu înțelegeau mai nimica, ci era felul cum le spunea el, căci el se exprima cu autoritate, ca „unul ce avea putere“, după cum zice Matei la Cap. VII, vers. 29. Era focul privirii lui, era impunătoarea-i figură, prestanța mândră a înfățișării sale, mersul său maestros, vehemența gestului său, undulațiunile vocii sale, era convingerea desăvârșită ce emana din întreaga-i ființă, era o extraordinară elocvență din care nu ne-a mai rămas nimic, fiindcă ea a fost pur sentimentală și pasională.

Iar pentru a înțelege fenomenul acesta, nu l-am putea exprima de cât reamintind spectacolul ce ne prezintă, în zilele de marelă ședință, o adunare cum ar fi parlamentul francez, care ascultă vorbind pe un Clemenceau, pe un Briand, pe un Jaurès, la ale căror calități intelectuale sunt adăogate și calități emotive și pasionale“.

Din studiul d-rului Binet Sanglé, ce umple 1335 de pagini, un lucru ne interesează aci pe noi: acela că *ISUS A EXISTAT*.

Cât privește aprecierea autorului despre însușirile nervoase ale omului Isus, vede oricine — din chiar descrierea citată aci — că autorul Binet Sanglé este inconsecvent cu sine însuși, căci un nebun (cum vrea să scoată el pe Isus) putea-va oare să emane din sine „maestrate“, „putere de convingere“ și tripla elocvență a celor mai mari oratori ai Franței dela 1912?

Prin urmare, din malițioasa critică a lui Binet Sanglé reese hotărît că *Isus a existat*. Acestor constatări pozitive se asociază și savanții filozofi Guigneber și Couchou.

Guignebert, profesor de istoria creștinismului, la Sorbona, zice următoarele în lucrarea sa intitulată „Isus“ și publicată în 1933:

„Oricât de netăgăduit ar fi falimentul visurilor lui Isus, nu e mai puțin adevărat că mișcarea profetului galilean jalonează punctul de plecare cu adevărat real al curentului religios de unde creștinismul a isvorit. Micuța sursă, care se prelinge printre pietre ca un firicel de apă, nu vestește nici nu întrevede marele fluvii ce se urcă până la micuța-i sursă; cu toate acestea, ea îi este origina și constituirea-i primă“.

Prin urmare, *Isus a existat*. Și numai aceasta ne interesează pe noi aci.

În fine, filozoful Couchou zice: „Idea creștină nu e un mit, adică o poveste alegorică, ci e un fenomen real, e o mișcare spirituală, e o specială vedere de credință în poporul izraelit, unde Isus e o înfățișare a lui Iehova“.

Deci, încheem convingși desăvârșit că *Isus a existat în carne și în oase*, după chiar ceea ce dușmanii săi de azi mărturisesc.

General Dr. Vr. P. STAVRESCU
Laureat al Academiei Române.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

COLTUL juniorilor

Bucefal

Cine n'a auzit de Bucefal, calul lui Alexandru Macedon? Filip, regele Macedoniei, avea un fiu Alexandru. Cineva aduse într-o zi un cal nespun de frumos, pe care voia să-l vândă scump. Vru să-l încerce, dar nimeni nu-l putu încăleca. Filip, văzând așa, zise că nu-l cumpără. Atunci Alexandru, care se afla și el de față, zise tinerilor din jurul lui:

— Ce mai cal pierd, fiindcă sunt fricoși și nu știu cum să se apropie de el!

— Nu vorbi rău pe oamenii mai în vârstă decât tine, cu atât mai mult, cu cât tu nu poți face mai mult decât ei, zise Filip, auzindu-l grăind așa. Ba eu îl imblânzesc!

— Atunci, să te văd; dar dacă nu vei putea?
— Il plătesc eu din banii mei.

Și tânărul se apropie de cal, puse mâna pe frâu și-i întoarse capul către soare, căci băgase de seamă că se sperie de umbră. Întăiu îl mângâie și-l sărută și pe urmă, când văzu că s'a mai liniștit, sări ușor pe el, se ținu bine, deși calul vru să-l trântescă. La început ținu frâul strâns, fără să-l lovească, dar când înțelese că se mai domolise, mai dete drumul frâului, vorbi cu el răstit și, dându-i pînteni, îl sili să alerge cât putu. Toți se înfricoșară, dar Alexandru se întoarse curând, teafăr și cu calul imblânzit. Filip plânse de bucurie și, când descălecă Alexandru, îi zise sărutându-l: „Fiul meu, căutați alt regat mai vrednic de tine, căci Macedonia e prea mică“.

Se zice că din ziua în care Alexandru imblânzise calul, Bucefal îl cunoștea de stăpân, dar altul nu se putea apropia de el, când era înșeuat și cu frâul. Cum își vedea stăpânul, ingenunchia, până ce încăleca, și pe urmă se ridica, mândru, ca și cum ar fi priceput că duce pe cel mai mare căpitan al timpului. De multe ori în războaiele sale, Alexandru scăpa de moarte prin iuțea și credința calului său.

Bucefal își sfârși zilele pe câmpul de război. Fiind rănit de moarte și văzând că nu mai poate umbla, se culcă singur jos, înecet, ca să nu facă vreun rău stăpânului său, care era călare, și muri, uitându-se la el.

Alexandru plânse mult după el și ridică, în locul unde murise, un oraș, căruia îi dete numele de Bucefalia.

DAGINA muzicală

Bach

Johann Sebastian Bach reprezintă muzica clasică din prima epocă a clasicismului german cu care se și încheie această epocă.

El s'a născut la Eisenach, în marele ducat de Saxa-Weimar, la 21 Martie 1865, tocmai în același an cu Händel, un alt geniu muzical. Amândoi genii puternice au înălțat creațiunea muzicală la desăvârșirea care marchiază pentru totdeauna epoca clasică, în domeniul muzical.

Johann Ambrosius Bach, tatăl său, era un bun muzicant, organist apreciat la Ohrdruff, astfel că talentul muzical l-a moștenit din familia sa. Niciunul însă din familie nu s'a distins ca micul Sebastian. La ețate de 10 ani și-a pierdut părinții. Din fericire, fratele său cel mare, Cristof, s'a ocupat de el dându-i primele lecțiuni de piano. Apoi cu profesorul Pachelbels a progresat în mod strălucit. După puțin timp, copilul terminând primele caiete de începător, ceru un caiet de exerciții mai grele pentru piano și pentru orgă, lucru care nu i l-a îngăduit fratele său. El atunci a furat de undeva caietele dorite și le-a copiat timp de 6 luni, noaptea la lumina lunei. Într'una din nopți însă fratele său l-a prins, luându-i și originalele și copiile în manuscris. Biețul băiat, muncise și și stricase și ochii de geaba! După puțin timp, fratele său murind, el se văzu nevoit să și sfârșească educația și să și câștige existența singur. Fu pe rând corist în biserica Sf. Mihai din Lüneburg, în 1703 deveni muzicantul Curții din Weimar și tot atunci organist la Amstadt. El nu lipsea de la seratele muzicale din Lübeck, vestite pe a-

tunci (1705—1706). De multe ori se ducea acolo și pe jos. Între anii 1708—1717 a ocupat funcțiunea de organist la Curtea ducală din Weimar. Apoi i s'a oferit postul de director de muzică de cameră la Curtea principelui Leopold de Anhalt. După aceea în anul 1723 a ocupat postul de cantor și director muzical la școala Sf. Toma din Lipsca, unde rămase până la moartea sa. Aci și-a desfășurat toată activitatea sa.

Din nenumăratele lucrări ale lui Sebastian Bach, cităm: *Cantatele Evanghelice*, *Apasionatele* (cari sunt grandioase și ating apogeul credinței protestante), *Invențiunile*, *Suitele franceze și engleze*, *Preludii*, *Fugi*, *Canoane*, *Concerte*, celebra *Fantezie Cromatică*, *Chacona*, renumita *Pascaglia*, etc.

Amintim că până la Sebastian Bach, gama în Do major la piano (sau clavecin) avea altă degetație: se începea cu degetul al doilea (întru cât, pe atunci se executa gama numai cu cele trei degete din mijloc). Bach însă

a introdus întrebuințarea tuturor degetelor, așa că dela el gamele cu claviaturi se execută așa cum se execută astăzi.

Bach, deși era în relații cu lumea „sus pusă” și, deși era admirat de publicul cunoscător, totuși el nu s'a inspirat dela nimeni din „afara lui”. Toate compozițiile sale sunt inspirate *din el*. S'a consacrat muzicii grandioase, bogate, largi, cu subiecte religioase, fiind un creștin credincios și sincer. El se străduia să reformeze muzica bisericească spre un ideal superior muzicii de atunci, din care cauză a avut chiar conflicte serioase cu autoritățile. A fost respectat totuși de contemporanii săi, însă a fost și foarte puțin înțeles. Abia posteritatea recunoscă geniuul său. El era foarte modest și se mulțumea cu starea sa. Din palatele regilor și prinților unde se producea cu supunere și modestie, se înapoia în căsuța sa strămtă și săracă, dar totdeauna mulțumit. Nu năzuia la bunurile materiale, deși ar fi avut multe ocazii să devină bogat. A murit sărac.

Fu înmormântat în cimitirul din Lipsca, dar mormântul său nu se știe în ce loc se află, fiindcă nu

Orga lui Bach din biserica Sf. Toma, Lipsca.
Casa părintească dela Eisenach.

are niciun semn....

Bach era renumit ca mare virtuos de orgă. La Hamburg a dat câteva concerte unde fu sărbătorit de public. În anul 1747 a fost invitat chiar de Frederic cel Mare, la Potsdam, unde regele îl primi

foarte amabil, arătându-i toate pianele și rugând pe Bach „să le încerce“ pe toate. El încercând fiecare pian, improviza pe loc cele mai admirabile fantezii. După această fericită întâmplare, Bach a trecut prin multe încercări și suferințe. Intre altele, a contractat o boală de ochi care s'a agravat și l-a nevoit să se supună unor operații, cari împreună cu medicamentele toxice ce i s'au administrat, nu numai că n'au adus un rezultat bun, dar i-au sdruncinat sănătatea într'atât, încât după 6 luni de suferință, muri la 30 Iulie 1750.

Bach a fost căsătorit de două ori. De pe urma acestor căsătorii a avut douăzeci de copii. Numai patru dintre ei pășiră cu demnitate pe urmele lui și produsera opere foarte stimate.

N. Jelescu

Intrebări și RĂSPUNSURI

Rubrica aceasta este deschisă tuturor cetitorilor. Cine dorește să aibă vreo lămurire de doctrină, sau de oricare alt gen, poate trimite întrebările pe adresa redacției și în limita și sensul principiilor noastre, va primi răspunsul cuvenit.

28. Cum trebuie înțeles cuvântul de „necredincios“ (2 Cor. 6, 14.)?

Un tânăr care nu este adventist, dar care totuși este un bun creștin iubind pe Dumnezeu și care studiază Cuvântul Său și caută să trăiască viața lui Hristos, m'a cerut în căsătorie. Din nenorocire încă n'a înțeles punctul Sabatului și alte câteva. Din cauza aceasta poate fi considerat ca „necredincios“ și, fi-voiu condamnată de Dumnezeu dacă mă căsătoresc cu dânsul?

M. R.

Necredincios, pe timpul apostolului Pavel, era evreul sau păgânul care, după ce auzise și primise Evanghelia, nu dădea inima sa lui Isus. Este necredincios, astăzi, oricine care nu primește Solia pe care Dumnezeu o trimete oamenilor timpului nostru. Dumnezeu nu condamnă pe acel sau aceea care contractează o căsătorie nenorocită — și nici noi. Ei vor avea de suferit consecințe; de asemenea va suferi și lucrarea Domnului, pentru că adventistul care contractează o așa căsătorie este pus într'o situație care nu-i va permite să-și îndeplinească toate datoriile sale de creștin; pe urmă, și mai ales, cei doi soți vor suferi, pentru că fericire nu poate fi acolo unde nu există unitate și armonie în cele spirituale. Deci, mai bine este să lăsăm pe necredincioși să se căsătorească cu necredincioși, pe creștinii cari încă n'au pătruns adevărul prezent să se căsătorească cu creștini de aceeași categorie și pe adventiști, să se unească cu credincioși adventiști, dedați în întregime răspândirii ultimei Solii.

Cu ajutorul acestor 7 tabele puteți ghici orice număr dela 1 până la 100, ce a fost ales de o persoană în gând. Pentru o mai ușoară manipulare, copiați aceste 7 tabele pe o bucată de carton. Iați cum se procedează:

Puneți înaintea unei persoane aceste tabele și spuneti-i să-și aleagă în gând un număr oarecare. După ce l-a ales, o rugați să vă arate tabelele în cari se găsește acest număr ales. Apoi d-voastră, tot în gând și fără să fiți observați, veți aduna primele numere dela începutul fiecăreia din aceste tabele indicate și veți afla numărul dorit.

Un exemplu dacă cifra aleasă a fost 57, vi s'a indicat tabelele A, D, E, F. Primele cifre dela începutul acestor tabele sunt: 1, 8, 16, 32, și adunate = 57.

trimite de T. Negoită Ploesti.

A	1, 3, 5, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 19, 21, 23, 25, 27, 29, 31, 33, 35, 37, 39, 41, 43, 45, 47, 49, 51, 53, 55, 57, 59, 61, 63, 65, 67, 69, 71, 73, 75, 77, 79, 81, 83, 85, 87, 89, 91, 93, 95, 97, 99.
---	--

B	2, 3, 6, 7, 10, 11, 14, 15, 18, 19, 22, 23, 26, 27, 30, 31, 34, 35, 38, 39, 42, 43, 46, 47, 50, 51, 54, 55, 58, 59, 62, 63, 66, 67, 70, 71, 74, 75, 78, 79, 82, 83, 86, 87, 90, 91, 94, 95, 98, 99.
---	---

C	4, 5, 6, 7, 12, 13, 14, 15, 20, 21, 22, 23, 28, 29, 30, 31, 36, 37, 38, 39, 44, 45, 46, 47, 52, 53, 54, 55, 60, 61, 62, 63, 68, 69, 70, 71, 76, 77, 78, 79, 84, 85, 86, 87, 92, 93, 94, 95, 100.
---	--

D	8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95.
---	---

E	16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95.
---	---

F	32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 96, 97, 98, 99, 100.
---	--

G	64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100.
---	--

Curiozități aritmetice

Scrieți un număr compus din șase cifre, în care primele trei cifre să fie la fel cu cele trei din urmă, de exemplu, 565,565 sau 222,222. Dacă împărțiți acest număr cu 1001, rezultatul va fi totdeauna primele trei cifre ale numărului ales.

$$\begin{aligned}
 1 \times 8 + 1 &= 9 \\
 12 \times 8 + 2 &= 98 \\
 123 \times 8 + 3 &= 987 \\
 1234 \times 8 + 4 &= 9876 \\
 12345 \times 8 + 5 &= 98765 \\
 123456 \times 8 + 6 &= 987654 \\
 1234567 \times 8 + 7 &= 9876543 \\
 12345678 \times 8 + 8 &= 98765432 \\
 123456789 \times 8 + 9 &= 987654321
 \end{aligned}$$

trimes de Miravon

Spirala

Toți jucătorii trec într-o cameră alăturată, sau dacă sunt în aer liber, după un tufiș, în dosul unei case, sau după împrejurare, într'un loc ascuns. Conducătorul, care cunoaște jocul, invită o primă persoană și-i pune următoarea întrebare: „Știi d-ta ce este aceea o spirală?” După răspuns persoana trece la o parte și rămâne pe loc ca spectator, astfel încet, încet spectatorii se înmulțesc. Distracția la acest joc, este constatarea irecuzabilă că *niciun jucător nu va ști să dea răspuns verbal fără să fie urmat de gestul cu mâna care arată forma spiralei*. Natural că cei cari nu știu ce este o spirală, nu vor da niciun răspuns și nici nu vor face gestul caracteristic. Acest gest făcut cu mâna, *pentru ca să arate forma unei spirale*, repetat de fiecare persoană care va fi întrebată „ce este o spirală”, face mult haz. Spectatorii, cari și ei la rândul lor au făcut să rădă pe cei dinaintea lor, vor observa că gestul e făcut mai ales cu mâna dreaptă de toți cei cari dau răspuns și că nu va exista niciun răspuns care să nu fie acompaniat de gest (afară numai de cei cari cunosc jocul, fiind deja păcăliți mai dinainte. În definitiv nu este o păcăleală, ci mai curând o curiozitate.)

trimes de *Alpiniu*

1	2	3	4	5	6
7	8	9	10		
11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22
23	24	25	26		
27	28	29	30		
31	32	33	34		
35	36	37	38		
39	40				
41	42	43	44	45	46
47	48	49	50		
51	52	53	54	55	56
57	58	59	60	61	62
63	64	65	66	67	68
69	70	71	72	73	
74	75	76	77		
78	79	80	81		
82	83				

No. 42 ORIZONTAL: 1. Metal. 2. Patriarh. 3. Numele tatălui lui Alexandru Macedon. 5. Pronume personal. 7. Omul din Biblie a cărui caracteristică a fost „răbdarea”. 8. Bărbat care a văzut pe Dumnezeu față în față. 9. Bărbat care n'a cunoscut moartea. 10. Unul din supraviețuitorii popoului. 11. O rudă a lui Abraam. 12. În limbaj transilvănean: a ocări, a mustra. 15. Prietena lui Naomi. 16. Fiul lui Iuda. 17. Preot din anturajul lui David. 18. Notă muzicală ceită invers. 19. Numele dela No. 10, fără ultima vocală. 20. Plantă. 21. Alifie. 22. Unul din cantoanele Confederației elvețiene, ceită invers. 23. Unul din fiii lui Adam. 24. Un fluviu african. 25. Floare. 26. Reformator religios ars pe rug. 27. Oraș fenician. 28. Compozitor francez din sec. 19-lea. 29. Bunicul lui David. 30. Rege în Izrail. 31. Un nepot al lui Abraam. 32. Regele Tirului. 33. Ginerile lui Solomon. 34. Idem 24 orizontal. 35. Idem 19 orizontal. 36. Semn muzical: arcul care unește două note. 37. Personaj biblic, sârbătorit de Evrei în ziua „Parim-ului”. 38. Animale domestice. 39. Oraș din Palestina, al cărui ziduri s'au dărâmat la sunet de trompete. 40. Rege din Iuda, învingătorul Amonitilor și Moabitilor. 41. Unul din frații lui Moise. 42. Alt fiu al lui Adam. 44. Unul din generații lui David, care s'a revoltat în contra lui Solomon. 45. Unul din cei 12 apostoli. 47. Unul din fiii lui Noe. 48. Idem No. 22 orizontal. Idem 15 orizontal. 50. Alt fiu al lui Noe. 51. Măsură de suprafață. 54. Una din sculele plăpămarului. 55. Idem 38 orizontal. 58. Notă muzicală. 59. Idem 21 orizontal. 60. Idem 51 orizontal. 61. Idem 20 orizontal. 62. Idem 54 orizontal. 63. Idem 9 orizontal. 64. Afluent al Dunării. 68. Fluviu în Franța care se varsă în Marea Mănecei. 72. Idem 29 orizontal. 74. Soția lui Abraam. 75. Un parc renumit care a existat înainte de potop. 76. Oraș din Asia Mică. 77. Un soi de brazi. 78. Fluviu care se varsă în Marea Caspică. 79. Capitală din sudul Europei. 80. Părintele lui Abraam. 81. Judecător în Izrail. 82. Idem 23 orizontal. 83. Linia dreaptă care trece prin centrul unui corp.

VERTICAL: 1. Poporul dela care Evreii au cucerit Palestina. 2. Unul din cei patru evangheliști. 4. Unul din cei doisprezece apostoli. 6. Cetate de pe malurile Iordanului, distrusă de Romani la anul 70 d. Hr. 13. Fiul și urmașul lui David. 14. Un tânăr conlucrător al apostolului Pavel. 41. Rege în Izrail. 43. Unul din evangheliști care a fost și doctor. 44. Numele tatălui lui Irod care a ordonat decapitarea lui Ioan Botezătorul. 46. În mitologie, zeul iubirii. 52. Idem 12 orizontal. 53. Notă muzicală. 56. Măsură de timp. 57. Notă muzicală. 63. Măntuitorul. 64. Cuvântul „eter” fără una din vocale. 65. Părintele lui Zaharia, profetul. 66. Idem 50 orizontal. 67. Preot de pe timpul lui Isus. 68. Idem 23 orizontal. 69. Nepotul lui Abraam. 70. Unchiul lui Saul. 71. Rege în Izrail. 73. Fiica lui Iacob.

trimes de *M. Căzan, Macea*

No. 43 Pe vremurile de demult, când banul era mai scump, un unchiu dete nepotului său, ca dar de înșurătoare, 100 de lei zicându-i: „Cu acești 100 de lei, să-ți cumperi 100 de vite cornute. Ai să plătești vițelul cu 50 de bani, vaca cu 5 lei și boul cu 10 lei”. *Câți viței, câte vaci și câți boi a cumpărat băiatul?*

trimes de *Const. Dabu Belitori*

No. 40

Cu patru linii drepte puteți despartii între ele toate stelele. Care sunt acele linii?

trimes de *Moșalin, Galați*

1	2	3	4	5
6	7	8	9	10
11	12	13	14	15
16	17	18	19	20
21	22	23	24	25

No. 41

ORIZONTAL: 1. Nu s'a născut, a trăit și a murit. 4. Judecător pe vremea lui Isus. 6. Pană de despicat lemne. 7. Conjunție. 8. Măsură de timp. 9. Ființă de pe suprafața pământului. 11 Conjunție. 13. Localitate lângă Brașov. 15. Țară în America de Sud. 16. Notă muzicală. 18. Măsură de timp. 19. Salutare prietenească. 20. Face parte din scheletul unui câine. 21. Alifie. 22. A muia. 23. Fiul lui Lameh.

VERTICAL: 2. Una dintre băuturi. 3. Face parte din instrumentele unui cismar. 4. Idem No. 3 vertical. 5. Rudă. 6. Plantă. 8. Bărbat care ar fi trăit și așăzi, dacă n'ar fi păcăluit. 9. Aliment originar din Asia. 10. „Marin” fără o consonantă. 12. Profet. 14. Negățiune. 17. Desinfectant. 19. Un cuvânt care să indice „pentru”. 21. Idem No. 6 vertical.

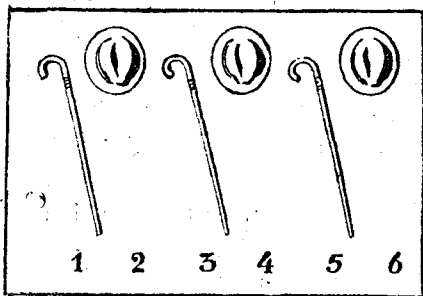
trimes de *George Vulcan, Vad*

No. 44 Presupunem că într'o sală de conferințe se găsesc bănci mai lungi unde pot sta mai multe persoane și scaune obișnuite pentru o singură persoană. Numărul total al băncilor și scaunelor din sală, la un loc, este de 128. Fiecare bancă are 6 picioare cu cari se reazimă pe podea. Cineva numără picioarele tuturor scaunelor și cele ale tuturor băncilor, și găsește în total 694 picioare. Se întreabă: *care este numărul în parte al scaunelor și al băncilor aflate în sală?*

trimes de *Plutașu, Constanța*

No. 45

Luați trei bastoane și trei pălării și așezați-le cum vă arată desenul, adică: un baston, o pălărie, un baston, etc. Cum faceți, ca din trei mișcări să reușiți să așezați bastoanele laolaltă și pălăriile la fel?

trimes de *Dânsul, Iași*

No. 46 O cucoană își trimete servitoarea la piață. Ii dă 20 de lei și-i spune să-i aducă cât mai multe ouă, dar să fie și de găină și de rață și de găscă. Când ajunge servitoarea în piață, vede că ouăle de găină costă 50 de bani, cele de rață 2 lei, iar cele de găscă 3 lei. Face o mică socoteală, plătește și aduce acasă 20 de ouă. Se pune întrebarea: *Câte din fiecare a putut să cumpere?*

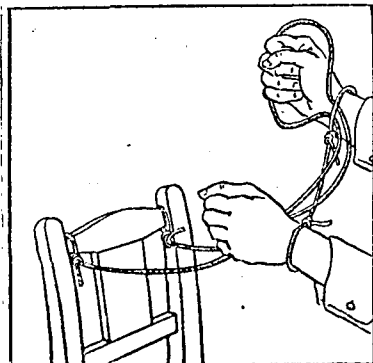
trimes de *Cocoșel, Pitești*

Soluțiile Jocurilor

Nr. 34

Apucați sfoara legată

de scaun dela mijloc, o introduceți prin spațiul legăturii dela o mână (observați figura), treceți pumnul prin ochiul format și astfel vă despărțiți de scaun cu mâinile legate.

Nr. 35 Cugetarea nutrește sufletul, după cum mișcarea nutrește trupul. Prin muncă, dreptate și cinste, ajungem la fînta dorită. Valoarea omului nu trebuie judecată după ce știe ci mai cu seamă după cecece face.

Nr. 36 Cor, cod, ușă, Corcodușă.

Nr. 37 Biblia franceză, 978 pagini VERIFICARE
Biblia română, 1246 franceză 1246
2224 română 978 pagini
diferența 268

Nr. 38 ORIZONTAL: 2. gri; 4. mângăetorul; 10. ne; 11. tas; 13. între; 15. pilde; 16. nurori; 18. veneam; 19. die; 20. sul; 22. Eleazar; 24. ar; 25. un; 27. baiur; 28. crăpa; 29. sta; 30. antival; 32. sta; 33. al; 34. ici; 36. rustic; 37. umbrar; 38. ușier; 40. cedru; 41. nr; 42. bal; 44. re; 45. cincizecimi; 46. moș; VERTICAL: 1. breaz; 2. gă; 3. its; 5. între; 6. Nerone; 7. ruiner; 8. urlet; 9. Mântuitorul; 12. semăna orul; 14. er; 15. pe; 17. identic; 18. Vezuviu; 20. sas; 21. Iua; 23. Iin; 24. aga; 25. urs; 26. țpa; 30. al'era; 31. liber; 33. asini; 34. ic; 35. ardem; 39. cazon; 41. ni; 42. bim; 43. leș.

Nr. 39 12 miei și 23 curcani.

Numele deslegătorilor cari au trimes regulat răspunsurile la toate numerile „Amicului” din 1934.

ALEXANDRIA: Es'era Drăgușin, Tabita Drăgușin, Traian Drăgușin; BACAU: Alexandrina Năfornită, Elena Melciuc, Vasile Marian; BALEASA: Gheorghie Ciovică; BORDEȘTI: Didy Stănescu, Ionel Ionescu; BRAȘOV: Stătescu Ioan; BUCUREȘTI: Magdalena Amarand, Eliza Rădoi, Florica Rădoi, Elisabeta Stănescu; BUZAU: Victoria Teodorescu; CALINEȘTI: Costel Bratu; CERNAUȚI: Voitcu Ilariu, Voitcu Ioan; FOCSANI: Gicu Condruz; MACEA: Elena Căzan, Sabina Căzan, Petru Căzan, Miron Căzan; MANASTIREA ALBA: Grigore Ciurea; MOINEȘTI: Anny Vicenle, Netty Bujor; NADEȘA: Ștefan Săndulescu, Isidorus Săndulescu; PETROȘANI: Olga Irod; PIATRA NEAMȚ: Policesenia Panait, Maria Smăncăna, Roșca Dumitru, Emanuel Bocancea, Vasile Ghitta; PLOEȘTI: Fănică Ionescu; TECUCI: Jenica Hăncu, Theodor Bujor, Mihai Bujor, Costică Bujor, Gheorghie Bujor, Gheorghie Burdulea; TAMBOEȘTI: Eleonora Dumitrache, Gicu Olteanu; VLADENI: George Șelbea.

Vasile Chiriac - Bordești.

Atragem atenția tuturor deslegătorilor că, cu începere dela numărul de față, cei cari vor trimete răspunsurile regulat, la toate numerile, la sfârșitul anului vor figura în tabloul deslegătorilor pe întreg anul, din care se va trage la sorț trei nume în vederea unor premii de mare valoare, afară de cele șase premii regulate dela fiecare număr. Nu uitați să anexați Bonul respectiv, fără de care răspunsurile se anulează.

Deslegătorii jocurilor din numărul trecut

ALBEȘTI: Haralambie Mircea; ALEXANDRIA: (Estera Drăgușin), Tabita Drăgușin, Traian Drăgușin, (Georgeta Drăgușin), (Ștefan Drăgușin), (Dumitru Toma); APATEU: (Gh. Indricău); BACAU: (Alexandrina Năforniaș), (Elena Melciuk), (Vasile Marian); BAICOIU: Olga Nisorescu, Cornelia Nistorescu; BALEASA: (Gheorghe Ciovică), (C. I. Trașcă); BALTA-SARATA: Dumitru Diniș; BAZARGIC: (Radca P. Nicolova), D. Petrova, P. Petroff; BELTORI: (Constantin Dabu), Stancu Albișoru; BORDEȘTI: (Didy Stănescu), (Vasile Chiriac), (Ionel Ionescu), (Zamfira Ionescu), (Maria Chiriac), (Ioan Gheorghijă); BRAILĂ: Nicu Panțeru; BRAȘOV: (Stănescu Ioan); BUCȘEȘTI: Maria Ciuhat, Niculina Ciuhat, Aneta Ciuhat; BUCUREȘTI: Magdalena Amarandi, Eliza Rădoi, Florica Rădoi, Elisabeta Stănescu, (Gh. Amarandi), (Tincuța Sănescu), (Gabriela Paulini), (Grassu Gheorghe), (Victoria Theodosiu), (Maria Pârvan), (Lenuța Mardare), (Gheorghe Ionescu), (Karol Ek), (Maricica Ionescu), (Dan Theodosiu), (I. Ștefanov), (Ștefan Demetrescu), (Ilse Demetrescu), (Viorica Matei), (Elena Drăgușin), (Ligia Drăgușin), (Ionel Roman), (Daniel Paulini), (Ioan M. Popa), Dumitru M. Popa, (Teodor Pârvan), (Ionel Grigorescu), (Valeria Popa), Stelian Ionescu-Angel, Lenuța Câmpăan, Ioan Buhl, Michael Kiesel, Ioan Udrescu, Costică Udrescu, Alexandrina Turlea, Lydia Crăciunescu, C-tin Petcu, Daniel Anton, Lizica Anton, Matei Moraru, Victor M. Duce; BUHUȘI: (Gavrilă Bodor); BUZĂU: (Sylvia Olceanu); CAILA: Marioara Gaureanu; CALINEȘTI: Costel Brațu, Fănică Verzeș; CAMPULUNG: Marioara Arghir, Elena Arghir, Lola Ruseff, E. Niculescu, Mitică Ianculescu; CERNAUȚI: Voicu Ilariu, Voicu Ioan, Voicu Claudia, Elisabeta Ceapec, Wilibald Ceapec, Albert Steinmeier; CHIȘINAU: N. Burlacov, Bucolov Ioan; CIOROIAȘ: Aurora Dascălu, C. Dascălu; CIUTURA: (Mihail Iovănescu); CONSTANȚA: Tatiana Gureanu, Verginia Dobre; COVAZINȚI: (Iuliana Ardelean); CRAIOVA: (Petraș Ioan), (George Băzavan), Nicușor Ghițescu, Matea Petru, Giovanni Belegante, Elena Belegante, Alexandrina Ruiș; CURTICI: (Ioan Moșiu), (Teodor Moșiu); CURTIȘOARA: Moela Stoica, Dumitru Stoica; DASCĂLEȘTI: (Teodor Vlad); DILEUL-VECHIUL: Harry Grigorescu; DOLJEȘTI: (Mihail Gherasim), (Iorgu I. Gherasim); DUMBRAVIȚA: (Ioan Leonte), (Nicolae Leonte); DUMITREȘTI: (Mița Calotă), (Titel Calotă); FERDINAND I: Marioara Diaconescu; FOCȘANI: Gicu Condruz, Ionel Butnaru, (Maria Mineff), Constanța Zamfir, Maria Dobrovici; GALAȚI: (Vasilica Calapod), (Maria Faller), (Paraschiv Grigoraș), (Emanuel Grigoraș), Elena Grigoraș, Vasilica Grigoraș, Elena Gherghina, Fănică Vasiliu; IAȘI: (Vățița Leuța), (Eleonora Coman), Senuța Oanca, (Olga Vasiliu), Ecaterina Vențel; LICURICILII: (Ștănescu Corneliu); LOZU: Victor Ioan; MACEA: (Elena Căzan), (Sabina Căzan), (Petru Căzan), (Miron Căzan), (Mihail Căzan), (Florița Mercea), (Moise Săcui), Ardelean

Gheorghe, (Iafet Ardelean), (Mihail Săcui), (Ioan Crișan), (Dimitrie Crișan); MANASTIREA-ALBA: Grigore Ciurea; MISLEA: Florica Soica; MOINEȘTI: (Anny Vicente), (Netty Bujor), (Rozalia Vicente); MOȚĂȚAI: Constantin Ciocchină, Nina Melencu, Constantin Săncălie; NADEȘA: Ștefan Săndulescu, (Isidorus Săndulescu); PALILULA: (I. Tudor), Marin Țană; PETROȘANI: (Olga D. Irod), (Ionel Tachici); PIATRA-NEAMȚ: Policenia Panait, Maria Smăntână, Dumitru Roșca, Emanuel Bocancea, (Vasile Ghitta), Alexandrina Tonchevici, Marița Corbu, Maricica Corbu, Maria Catană, Elena Catană, Elena Roșca, (Anton Tănase), Costică Marcu, (Feri Ghitta), Radu Palaloga, Toni Ruțuli; PITEȘTI: Gogu Ciobanu; PLOEȘTI: Fănică Ionescu, (Marietta Negoiaș), (Mariette Persello), (Timotei Negoiaș), (Gh. Constantinescu), (Iozefina Borody), Cornelia Rotaru, Gheorghe Andreescu, (Marin Mihăilescu), (Ionel S. Popa), Mihail Olceanu; POCHIDIA: Ionel Badiu, Petru Badiu; POENEȘTI: (Constantin Păduraru); POLICIORI: (Ionel Negoșanu), Gh. Negoșanu; PUNGHINA: Cornel Beșliu, Mitana Beșliu; RANCEZI: (Eugenia Mihăilescu), (Ioan Mihăilescu); RAURI: Costică Busuioac, Gheorghijă Catană; ROMAN: Valentina Marton, Ioan Bobeică; ROMANEȘTI: Lungu Ioana; SEACA: Didy Pârlea, M. Pârlea; SECARA: Florea G. Petre, Eftimie Socolescu; SILISTRA: (Nicolae Ganea); SEPREUȘ: (Stana Ioan), (Stana Teodor); STRINGA: Doriina Damiian, Nicolae Damiian; T. MAGURELE: (Paraschiva Drăgușin), (Oprica Stoica); T. SEVERIN: (Nicolae Beșliu), (Gh. Gârtoi), (C-tin Cocos), Eugen Mazilu; TAMBOEȘTI: (Eleonora Dumitrache), (Gicu Olceanu), Ruxandra Dumitrache, (Georgeta Tăicuțu); TECUCI: (Jenica Hâncu), (Th. I. Bujor), (Mihail Bujor), Costică Bujor), (Gheorghe Bujor), (Nicu Bujor), Marioara Iordache; URLETA: Elisabeta Ioan; VALEA-CALUGAREASCA: (Nicolae Mihăilescu); VAMA: (Nistor Istrate), (Leonte Cojocari), (Gh. Cojocari), Morohoschi Gheorghe; VARVORUL: Ioan St. Pozeanu, Nicolae Puțureanu; VIZIRU: Alex. Hagiu, Stroi Hagiu; VLADENI: George Șteblea; VOIVODA: (Gheorghe Pascu), (Ionel Pascu).

➔ Deslegătorii al căror nume este pus în paranteză au deslăsat toate jocurile.

Rugăm pe toți Cetitorii noștri cari au de gând să trimeată regulat răspunsurile, să păstreze aceiași nume la fiecare număr, și dacă se poate aceiași localitate. Constatăm că unii, probabil pentru a face puțină variație, de fiecare dată își schimbă reședința. Ori această schimbare nu o putem ghici totdeauna și se prea poate ca deslegătorul să nu fie recunoscut ca același, și prin urmare să-și piardă regularitatea.

Iulișca Bodor
Buhuși

Ioan Barbu
Roșiorii de Vede

Ioan Turlea
București

Gh. Burdulea
Tecuci

Titu Grăclănescu
București

Victoria Teodorescu
Buzău

Poșta Redacției

Colaboratorii cari trimet material pentru revistă Redacției și cer sau așteaptă un răspuns și ar dori ca răspunsul să rămână numai pentru dânsii, sunt rugași să adauge la semnătură un pseudonim.

Manuscrisele publicale sau nepublicate, nu se inapoiază.

Când va crede de cuviință că este necesar, Redacția își rezervă dreptul de a modifica sau corecta manuscrisele trimise spre publicare.

CARAIMAN. — Problema e incurcată. Dacă n'ar fi fost cu rimă, care contribuie în bună parte la incurcătura, poate ar fi mers. Incercați să o readuceți la proză.

DORINA DAMIHAN. — Cetiți cu atenție lămuririle date la Poșta Redacției din numărul trecut.

JOHN BUHL. — De ce pseudonim? Sau cel puțin pseudonim... cu adresă, pentru că, dacă ați fi făcut parte dintre cei 6 câștigători, n'am fi știut unde să trimetem abonamentul și premiul!

ELIS. IOAN. — Un pic de stăruință și veți reuși. Dovadă, numărul deslegătorilor. Printre cei cari au deslegat toate jocurile, suntem siguri că niciunul n'a fost tăietor de lemne, pescar, soldat și... ghițor (toate la un loc), cel mult, au putut să-și inchipue că sunt pentru un moment! Pentru data viitoare vă urăm mult, mult curaj.

FRUNZA GALBENA. — După cum vedeți, s'a schimbat caracterul rubricii.

CICLON. — Suntem nu numai dispuși, dar chiar bucuroși să primim orice sugestie. Mulțumim anticipat.

I. SANDULESCU. — În jocul cu muntele, deslegarea care-o dați este tocmai calea naturală, așa că nici nu se mai pune întrebarea, cum să se ajungă la vârf. Jocul cu cifre n'are deslegarea.

3 FETE. — Poezia a avut norocul să fie primită cu aceeași plăcere cu care a fost trimisă. Nu-i putem face alt compliment decât, că este „hors critique“. De aceea socotim că ar fi mai nimerit să o păstrăm pentru un număr festiv. E păcat s'o publicăm de pe acum. Ca să trecem la altă ordine de idei, două cuvinte, în treacă: un filozof bătrân, care pe vremea lui era considerat „cu o doagă lipsă“, atrăsese atenția unui amic al său, spunându-i să bage de seamă și să nu judece pe cel din jurul său după el însuși... că s'ar face vinovat și de păcat și de insulă! Pentru că noi nu suntem filozofi — cel puțin încă nu — și mai ales pentru că d-voastră nu vă aflați în jurul nostru, nu putem vorbi la fel. Și chiar dacă n'am avea aceste piedeci, totuși n'am îndrăzni, de teamă să nu fim și noi, acum, considerați ca acest filozof, pe vremea lui. Ceeace putem face însă, este să vă rugăm să întreprindeți o mică analiză a statului său. Este spus într'un limbaj filozofic, care de multe ori nu poate fi pătruns de oricine, dar d-voastră îl veți pătrunde, chiar dacă veți fi nevoiți să-l ceteți de mai multe ori... În orice caz, concluzia e mai clară și bănuim că nu veți avea nevoie s'o ceteți mai mult de trei ori. Eventual ca să meargă mai repede, ați putea-o ceta fiecare odată....

DIRIJORII DE COR, cari doresc material nou, se pot adresa la Redacția noastră. Cântările sunt tipărite estetice, pe foi volante ceva mai mari decât formatul din cărțile de cântări. Notele sunt mai mari, vizibile dela distanță, intenționat tipărite pentru coriști. Prețul: 1 exemplar = 10. — lei pagină; dela 10—15 ex. = 2,50 pag.; dela 16—20 ex. = 2. — pag.; dela 21—30 ex. = 1,75 pag.; dela 31—40 ex. = 1,50 pag.; dela 41—50 ex. = 1,25 pag.; dela 50 ex. în sus — 1 leu pagină. La oricare comandă, se adaugă porto. Pentru a scuti taxa de porto, faceți comanda prin și odată cu Cercul Misionar respectiv. La cerere, se va trimite un exemplar de probă gratuit.

Vreți să faceți o surpriză plăcută prietenului d-voastră pentru anul 1937? Abonați-l, fără să-i spuneți, la AMICUL TINERIMII.

Mai mult de-un an el ne-a vrăjit
Cu glasul inspirat de muze.
Și 'n lumea toată-a răspândit
Un suflet viu în loc de-obuze —
Al „Tinerimii-Amic“ iubit
Surâsul ne-a adus pe buze.

O, dulce și slăvit Amic!
În glasul tău doinesc zefirii.
Ca tine nu găsim nimic
Să 'nstrune coardele simțirii.
Ești nedreptății inamic
Și bun prieten al iubirii.

Simțim celind cuprinsul tău
Că inima mai viu tresală;
La sânu-ți ne ferești de rău,
Ne duci pe-o cale mai înaltă,
Și singuri, peste vastul hâu,
Cu vulturi ne 'nfrățești de 'olaltă.

În paginile tale porți
Preceptul înfrățirii sfinte,
Și ai în mâini arzânde torți.
Lozinca ta e: „Înainte!“
Amic! La vieață chemi din morți...
Că mulți de vii sunt în morminte!

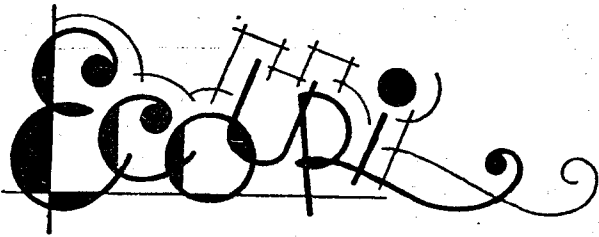
Cărarea ta strălucitor
Spre piscuri înfinite sue,
Ducând privirea tuturor
Spre Cel ce-a fost bătut în cue —
El, rânilor vindcător,
Cum jos sau sus alt nume nu e.

Aleargă-acum oriunde vrei.
Pe trepte sue în palate,
Sau jos coboară în bordei.
Când mulți, din greu sunt în păcate
Isbăvitor, te du la ei:
Un sol al slăvii minunate.

În mâini îngăduie-mi să port
Și eu, cereasca ta făclie;
Să luminezi umilu-mi cort,
S'adăp pe toți din apa vie!
Tu, al nădejdlor resort
Și crez subtil, spre veșnicie.

Din casă 'n casă să pornim,
Purtând cu noi întreg cuvântul.
„Amicul“ vrea să biruim,
La luptă plin de zel să fim:
Ne-așleapta-acum întreg pământul!

N. Dorobăț

Printre teancurile de documente, scrisori și dosare, de pe masa de lucru a Papei se află și o jucărie de copil, un cățeluș alb cu negru, care formează un contrast nostim cu mediul sever. Papa a primit jucăria în dar dela un copilăș, pe care l-a adus cu sine o femeie, obținând o audiență la sfântul părinte. Când Papa binecuvântă băiețelul, în vârstă de doi ani, acesta îi întinse jucăria lui favorită, pe care Papa o primi zâmbind.

La tribunalul din Cleveland (Statele Unite) s'a petrecut acum câțva timp un spectacol original. Atât reclamantul cât și acuzatul și martorii erau surdo-muți. Bine înțeles că le-a fost greu tuturor să se facă înțeleși de tribunal. Vroind să se recurgă la un interpret, s'a constatat că reclamantul era ungur și nu învățase decât graiul surdo-muților din țara lui. În sfârșit a fost găsit tâlmaciul. Dar acuzatul era italian și martorii englezi, având fiecare un limbaj de gesturi diferite. A fost o confuzie generală de semne. Procesul a trebuit să fie amânat până la găsirea unor interpreți, care să facă față acestor împrejurări dificile.

În fiecare țară portocalele se mănâncă altfel. Așa de pildă în Franța, unde nu se cunosc în deosebire decât portocalele mici italienești, fructele se taie în patru ca merele și fiecare pătrime se scoate apoi cu cuțitul din coajă și se mănâncă întocmai ca un măr. — În Anglia, unde se mănâncă mai mult portocale de Iaffa, mari, suculente și aproape fără sămburi, se taie capacul fructului și portocala se mănâncă apoi cu lingurița, ca un ou moale. Tot astfel se mănâncă în Egipt și în Turcia. În Turcia se mai pune rom și zahăr vanilat în portocala astfel decapitată, lăsând fructul să macereze câteva minute, ceia ce îi dă o aromă mai fină. — În Arabia, unde li se zice *burtugale*, indigenii mănâncă întâiu fructul și apoi coaja, declarând drept proști pe acei cari nu știu că coaja portocalelor e delicioasă. — În alte țări portocalele se mănâncă desfăcute în felii sau tăiate de-a-curmezișul și presărate cu zahăr.

Inima noastră are 72 de pulsații pe minut, cea a elefantului

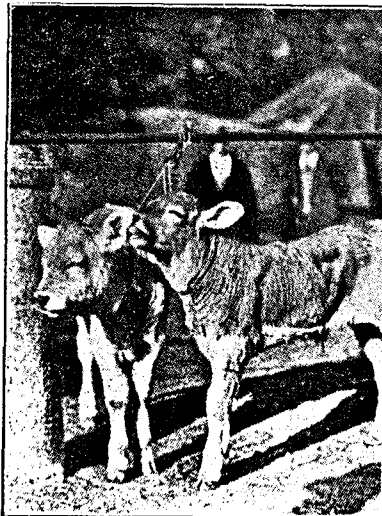
24, iar inima unui șoarece 240. Inima unui copil nou născut are 130 bătăi pe minut, când copilul e de un an, pulsațiile se reduc la 120, la un copil de zece ani la o sută, și abia la 15 ani inima bate normal, 72 de pulsații. Există o corelație între mărimea trupului și bătăile inimii. Astfel elefantul are 24—25 pulsații, omul 70—72, căinele o sută, ariciul 300, liliacul 700, canarul 1.000. Deci cu cât trupul e mai mare cu atât bătăile inimii sunt mai puține.

Un cunoscut medic parizian, doctor Pierre Vachet, a ținut o ședință interesantă la Institutul de psihologie din Paris, în care arăta că râsul și optimismul sunt un adevărat ser moral, de care toată lumea e datoare să se folosească. El adună în sală oameni blazați, triști, morocânoși și datorită sugestiei colective, precum și unor plăci de telefon ilariante, a reușit într'adevăr să contagieze sala, schimbând cu totul atmosfera. După doctorul Vachet, râsul are și o reală putere terapeutică, contribuind la vindecarea sau măcar ameliorarea multor maladii.

Un obicei simpatice vrea ca în Anglia, când numele unei tinere căsătorite este un nume de floare, toate domnișoarele de onoare să poarte toalete, pălării, pamblici de culoarea acelei flori, din care poartă și un buchet în brațe.

Intr'un „sgărie-nori“ din New-York, cu 37 de etaje, locuiește aproximativ 12.000 de persoane. În 24 de ore circulă peste 120.000 de persoane, cari au la dispoziție 63 de ascensoare. Aceste ascensoare străbat în cursul unui an o distanță totală de 420.000 de km. Clădirea are 5.000 de ferestre și 10.000 de porți. Pentru iluminatul tuturor încăperilor se întrebuintează 75.000 de lămpi. Poșta aduce în fiecare zi 63.000 de scrisori și pachete și ia cam tot atâtea. Și acesta este numai un colț din New-York....

Edison poseda la Florida o moșie pe care instalase toate aparatele electrice și hidraulice cari puteau ușura vieța modernă. Intr'un rând, permise unui grup de prieteni și admiratori să-i viziteze casa. Toți au rămas entuziasmați de ceea ce văzuseră. În grădina se mirară însă de o poartă ce se deschidea foarte greu. Vizitatorii trebuiau să se străduiască s'o împingă pentru a putea ieși. O domnișoară își luă inima în dinți, și-i spuse savantului: „Domnule Edison, totul e perfect la d-ta, afară de această poartă oribilă. Ar trebui s'o schimbi sau să te lipsești de ea“. „Ba nu, răspunse inventatorul râzând. Am instalat-o înadins. Fiecare dintre cei cari o împing, dă drumul la 15 kg. de apă în rezervorul grădinei mele! Așa-i că am avut o idee bună?“

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială. Anul III, No. 1/1935. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.“ București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Director: VASILE FLORESCU.
Redactor: P. P. PAULINI Fiul.
Redacția și Administrația, București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

Secret între frați ! ..

Dacă vrei să te mângâi, gândește-te la toate nenorocirile de cari ai scăpat.

BCU Central University Library